

6. »Dejansko nismo svetna ustanova«

Ustanovitelj Opus Dei – življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

30. Okt. 2023

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Meseca maja 1962 je ustanovitelj v pismu, namenjenem članom s funkcijo vodenja in izobraževanja, pojasnil takratni cerkvenopravni položaj Opus Dei. Iz njegovih besed veje temačno vzdušje. ***Verjamem, da ste nemirni***, jim piše, ***ker vidite v***

nevarnosti ladjo, na katero smo se nekoč vkrcali s Kristusom.^[1] Res je bilo tako. Nekateri so v prihodnost zrlí z negotovostjo, druge je obhajalo nekakšno razočaranje, ko so gledali, kako božjemu klicu, ki so ga prejeli, preti nevarnost iznakaženja.

Ustanovitelj pred njimi ni skrival svoje bojazni. Nasprotno, z vso resnostjo jih je opozarjal na težo zgodovinskega trenutka, ki so ga doživljali:

Jasno modro nebo, ki je sijalo nad našim apostolatom 24. februarja 1947, ko smo prejeli decretum laudis in morda naivno mislili, da nam dopustitve, ki so bile potrebne zato, da bi pridobili cerkvenopravno priznanje, ne bodo škodovale, se je polagoma začelo oblačiti.

Danes, po teh nekaj kratkih letih – od 1947 do 1962, ko pišem to pismo – lahko že rečemo, da plujemo pod nevihtnimi oblaki.^[2]

Z apostolsko konstitucijo *Provida Mater Ecclesia* so 2. februarja 1947 začele tako imenovane svetne ustanove. Tri leta pozneje, leta 1950, je ustanovitelj na Svetem sedežu zaprosil za dokončno odobritev Opus Dei. Po zaslugi te odobritve se je apostolsko delo lahko razširilo po svetu. Toda zaradi nadaljnjega razvoja v tolmačenju predpisov, ki so urejali svetne ustanove, ter zaradi vključitve raznovrstnih apostolskih združenj in gibanj, je bila cerkvenopravna narava novih ustanov zabrisana. Tako se je »sekularnost« – ki je bila sprva značilno in razločevalno merilo teh entitet, po katerem so se razlikovale od redov, kongregacij in drugih redovnih družb – spremenila v nadvse širok in nedoločen pojem. S tem je omenjeno merilo postalo dvoumno in nejasno, njegovo bistvo pa je bilo razobličeno.

Ustanovitelj se je zavedal, da v tistem trenutku ni imel druge izbire, kot da vstopi v skupni pravni okvir *svetnih ustanov*. Z veliko muko je v nekaterih stvareh moral kaj **dopustiti brez popuščanja**, vendar je v dokumentih, ki so bili predloženi rimski kuriji, vselej jasno izpostavil, kateri je pristni duh Opus Dei. Kljub temu se je zmotno mnenje, da je bil Opus Dei le še en člen v razvoju redovniškega stanu, začelo širiti, k čemur je precej prispevalo tudi dejstvo, da so *svetne ustanove* spadale pod okrilje Kongregacije za redovnike.^[3] Glede na svojo raznoliko naravo in duhovnost so ta združenja sestavljala nadvse široko paleto, od preprostih apostolskih gibanj pa do ustanov, ki so bile v pravem pomenu redovne. Ta zgodovinska okoliščina je povzročila, da so cerkvenopravne predpise, ki so bili namenjeni izključno svetnim ustanovam in napisani posebej zanje, vse pogosteje uporabljali in razlagali z vidika

miselnosti, ki pa je bila prilagojena redovnim kongregacijam. Ogrožena je bila tudi institucionalna enotnost članov Opus Dei – duhovnikov in laikov, moških in žensk –, saj bi se leta 1951 skoraj zgodilo, da bi bilo Delo razkosano na dvoje, če bi tega ne preprečila božja previdnost.^[4]—

Pretila je torej resna nevarnost, da svetne ustanove sčasoma postanejo izenačene z redovnimi kongregacijami in drugimi redovnimi ustanovami.^[5]— Ta nevarnost, kot je izpostavil ustanovitelj leta 1952, je bila takrat ***na žalost že očitno dejstvo***.^[6]— Nujno je bilo treba ukrepati, preden bi se stanje poslabšalo. Kaj bi sredi takšne zmešnjave lahko storil, da obrani svojo karizmo? Prvi ukrep je bila molitev. Drugi pa je bilo to, da je najprej zasebno, nato pa tudi javno opozoril, da se Opus Dei – za katerega je v letih 1949 in 1950 sprejel najmanj slabo pot – sedaj

absolutno ni več skladal s pravno podobo, ki so jo *de facto* in pogosto tudi *de iure* prisojali svetnim ustanovam. To prodorno misel je začel poudarjati ustno in v pismih:

Dejansko nismo svetna ustanova niti nam v prihodnje ni mogoče pripisovati tega imena. Sedanja vsebina tega izraza se zelo razlikuje od pristnega pomena, ki ga je imel takrat, ko je Sveti sedež prvič uporabil ti besedi, ko nam je leta 1947 podelil decretum laudis.^[7]

Tako je pisal svojim sinovom in hčeram v pismu, označenem z 2. oktobrom 1958, v katerem je ob tridesetletnici ustanovitve Opus Dei povzel svoje razmišljanje o neskladju med naravo, duhom in apostolatom Dela na eni strani ter med njegovo cerkvenopravno umestitvijo v obliki svetne ustanove na drugi.

Da bi se izognil kakršnikoli dvoumnosti v zvezi s sekularnostjo

Opus Dei, je spremenil večji del internega izrazja in uvedel besede z izrazito laiškim nadihom, na primer: *direktorji* namestopredstojniki.

Nadalje je s ciljem, da prepreči vsako morebitno nejasnost glede značilnih potez poklicanosti v Opus Dei, za njegove člane še enkrat potrdil prepoved udeležbe ***na kongresih in zborovanjih, namenjenih osebam, o katerih je rečeno, da pripadajo stanu popolnosti.***^[8] Vse to seveda z dovoljenjem in ob seznanjenosti Svetega sedeža. Predvsem pa je ljudi spodbujal k molitvi; naj nenehno molijo v povezanosti z vsemi njegovimi otroki in Bogu izročajo poklicno delo. Sam pa je maševal ter naročil, naj se daruje na tisoče maš, dokler se ne uredi ta nenormalni položaj.^[9]

Leta 1958 je bil za papeža izvoljen kardinal Roncalli, ki je odtlej nosil ime Janez XXIII. V Cerkvi je zapihal veter prenove in ustanovitelj je

začutil povabilo, da odpre institucionalno vprašanje. Preden je papežu predstavil možnost ponovne preučitve cerkvenopravnega položaja Opus Dei znotraj okvirov veljavne zakonodaje, je opravil poluradni posvet z vatikanskim državnim tajnikom, kardinalom Tardinijem. V ta namen je sestavil dopis, s katerim je želel preveriti sprejemljivost svoje prošnje.

Dokument, tako imenovani *appunto*, je označen z 19. marcem 1960.^[10] V začetnih vrsticah pogumno predstavi razloge za svojo prošnjo. Opiše zgodovinski potek od 2. oktobra 1928, ko je videl Opus Dei kot ustanovo, katere člani ne bodo redovniki niti ne bodo v kakršnemkoli smislu primerljivi z redovniki. V ustanoviteljevem srcu ni manjkalo naklonjenosti do redovnikov; ljubil in spoštoval jih je z vso močjo. Ampak posebno vrsto apostolata, ki naj bi ga Opus Dei vršil sredi sveta, bodo uresničevali laiki,

ki bodo v civilni družbi opravljali svoje poklicno delo.^[11]_____

V osrednjem delu predloga je bila izražena prošnja, da bi Opus Dei prenehal spadati pod Kongregacijo za redovnike in bi prešel v pristojnost Konzistorialne kongregacije.^[12]_____ Vzpostavljena naj bi bila *prelatura nullius* s prav majhnim lastnim ozemljem, v katero bi bili inkardinirani duhovniki prelature, Sveti sedež pa bi potrdil že odobreni in ustrezno prilagojeni Statut skupaj z vsemi poznejšimi papeškimi reskripti in izjavami, povezanimi z Opus Dei.^[13]_____

Ta posvetovalni dokument o možnosti konstitucionalne revizije Opus Dei pa je v roke državnega tajnika prispel prezgodaj. O pripetljaju poroča Álvaro del Portillo. Nekega dne je šel po očetovem naročilu celotno dokumentacijo izročiti kardinalu Tardiniju. Ko je

čakal na sprejem, se je tam pojavil kardinal Valeri, prefekt Kongregacije za redovnike, pod katero so spadale svetne ustanove. Iz obzirnosti je moral dati prednost kardinalu, in upoštevajoč, da bo o tem posvetovanju v vsakem primeru prav kmalu obveščen, mu je o zadevi raje spregovoril kar med čakanjem. A razlogov, ki jih je navajal Álvaro, kardinal Valeri ni razumel in se je že na začetku izrecno uprl temu, da bi Opus Dei prešel pod pristojnost druge kongregacije. Ko je prišel na vrsto in ga je Tardini sprejel, pripoveduje Álvaro, je kardinal vzel v roke dokumentacijo in mu dejal: *Questo non lo guardo neppure, è inutile* [tega niti shranil ne bom, nič ne koristi].^[14] Ni šlo zgolj za trenutno zavrnitev. Malo pozneje, 27. junija 1960, je državni tajnik ustanovitelju na avdienci dal vedeti, da čas ni bil primeren za tovrstno uradno prošnjo svetemu očetu. Po njegovem osebnem mnenju bi bilo bolje stvar

prepustiti njenemu lastnemu toku, saj je bilo treba prehoditi še dolgo pot. *Siamo ancora molto lontani* [še zelo daleč smo], mu je dejal kardinal. [15]

Ob tej zavrnitvi se ustanovitelj ni predal. Velika je bila njegova vera in menil je, da je gotovo vsaj zasejal seme, ki bo nekoč obrodilo sad. Več mesecev pozneje je svojim hčeram in sinovom napisal še eno pismo ter jim spregovoril o vsem, kar je kipelo v njegovi duši.

Kaj je sploh hotel? Kaj je prosil? Mi prosimo, je dejal svojim otrokom, ***za žalostni privilegij, da bi smeli dihati.***^[16] Trdna odločenost, da ne bo odnehal, dokler Opus Dei ne bo zaživel v ustrezni cerkvenopravni obliki, je žarela v prsih ustanovitelja, ki je brez prestanka naokrog prosil za molitve in žrtve. Čas pa je tekel. Meseca junija 1961 je umrl kardinal Tardini. Kmalu zatem je kardinal

Ciriacci, ki je poznal problem pravnega položaja Opus Dei, Escriváju zagotovil, da je pripravljen zadevo podpreti in jo predstaviti svetemu očetu.^[17] Ob kardinalovem vztrajnem prigovarjanju je Jožefmarija presodil, da ne bi bilo dobro, če bi njegovo mnenje preslišal, čeravno se mu je zdelo, kot je dejal, **daje v nasprotju z glasom mojega razuma.**^[18]

Vse se je zgodilo z veliko naglico. Ustanovitelj je 7. januarja 1962 pisal državnemu tajniku kardinalu Cicognaniju in ga prosil, da priloženo pismo izroči Janezu XXIII. V tem dokumentu je bila uradno podana prošnja za revizijo cerkvenopravnega statusa Opus Dei in predlagani sta bili dve možnosti s ciljem **dokončno razjasniti sekularni značaj ustanove.**^[19] Ti dve možnosti sta bili: bodisi povzdigniti ustanovo v *prelaturu nullius* bodisi dodeliti kakšno

prelatura nullius predsedniku Opus Dei.

Toda dnevi so tekli in ni kazalo, da bi reševanje prošnje napredovalo.^[20]

Kot ponavadi se je msgr. Escrivá zatekel k Devici Mariji. Dne 16. aprila je šel na romanje k Pompejski Materi Božji z jasnim namenom: ***da bi se dokončno uredil in izkristaliziral pravni položaj Opus Dei***. Tako pravi v zapisu, namenjenem za arhiv, v katerem je izrazil svojo neuničljivo upanje, da se bo vse dobro izteklo:

Z veliko vero v Boga, našega Gospoda, in v varstvo naše Matere, sv. Marije, upam, da se bo zdaj ali pozneje našla pot – najsibo ta, ki jo trenutno vidimo, ali pa katera druga –, da mi bo dano izvršiti njegovo sveto Voljo in bom zato mogel mirno stopiti pred Gospodovo sodbo.^[21]

Na negativni odgovor mu ni bilo treba dolgo čakati. Državni tajnik mu je 20. maja 1962 pisno sporočil, da

»predlog o preoblikovanju Opus Dei v *prelaturu nullius* ni sprejemljiv, saj še zdaleč ne pomeni rešitve, obenem pa prinaša skoraj nepremostljive cerkvenopravne in praktične težave«. ^[22]_____

Ustanovitelja, ki se je zavedal svoje dolžnosti, da bodočim rodovom zapusti Opus Dei, izgrajen in izoblikovan v popolni zvestobi božji volji, je ta zavrnitev bolela. Kljub temu pa jo je sprejel vedro in z vso vdanostjo svetemu očetu, vedoč, da bo rešitev tako ali drugače naposled gotovo prišla. ^[23]_____

* * *

Janez XXIII. umre 3. junija 1963. Nasledi ga Pavel VI. Ustanovitelj se 2. oktobra pisno obrne na svetega očeta in predlaga, naj se besedilo Statuta, odobreno leta 1950, dopolni z zaznambami in spremembami, ki so bile uvedene in potrjene pozneje. Šlo je za drobne popravke, ki niso

spreminjali pravne ureditve Dela, so pa razjasnili nekatere zadeve duhovnega ali apostolskega značaja.
[24]

24. januarja 1964 ima ustanovitelj avdienco pri Pavlu VI. in ob tej priložnosti ga papež povpraša o stanju institucionalnega vprašanja. Ko se mu ustanovitelj 14. februarja pisno zahvali za sprejem, znova potrdi, kar mu je takrat osebno povedal: ***Ne mudi se nam. Vseeno pa je veliko naše upanje na dokončno umestitev.***^[25]

Tisti ***ne mudi se nam*** je bil takrat že kakor pripev, ki se je razlegel po dokumentih tistega časa:

Ne mudi se nam, pravi v posebnem sporočilu, pridržanem za svetega očeta, ker smo prepričani, da nam bo sveta Cerkev naposled omogočila ustrezno pravno rešitev.^[26]

Monsinjorju Dell'Acqui pa pravi:

Ne mudi se mi, čeprav me priganja misel, da mi Gospod v kateremkoli trenutku lahko reče: Redde rationem villicationis tuae. Vseeno pa menim, da bi po koncu koncila lahko preučili našo zadevo.^[27]

V dolgotrajnem in mukotrpnem iskanju pravne rešitve, s katero bi bil veletok apostolata Opus Dei ustrezno umeščen, je ustanovitelj iztrošil velik del svojih najboljših telesnih in duhovnih moči. Res je od Svetega sedeža že prejel dokončno odobritev Dela, a manjkala je še primerna cerkvenopravna oblika, oblačilo, ki bi bilo ukrojeno po meri njegove teološke in pastoralne stvarnosti; in ni odnehal v svojem prizadevanju, da bi ga našel. Zato v njegovem ponavljajočem se ***ne mudi se mi*** odmeva splet neugodnih okoliščin. V ozadju je čutiti sveto nepotrpežljivost, vedro in neutrudno vztrajnost, s katero je hotel cerkvenopravno popotovanje Opus

Dei privesti do konca. V resnici je Bog tisti, ki se mu ne mudi, in nazadnje bo obveljala njegova. Na Boga se opira ustanovitelj, trdno prepričan, da bo tudi v bodoče On poganjal naprej svoje Delo, tako kot ga je že od leta 1928.

Upoštevajoč temperament in urni korak ustanovitelja, ki nikdar ni stal križem rok, se trditev ***ne mudi se mi*** zdi težko združljiva z njegovim ravnanjem. In res ob različnih priložnostih in v raznih zapisih iz tistih mesecev, ko omenja to nerešeno vprašanje, govori kakor nekdo, ki ga muči ***tesnoba vesti***,^[28] ker je od te rešitve ***odvisno zveličanje njegove duše***,^[29] četudi upa, da se bo zdaj ali pa pozneje našel način za izkristaliziranje cerkvenopravnega položaja Opus Dei, tako da bo ***mogel mirno stopiti pred Gospodovo sodbo***.^[30]

Neuspeli predlog, vložen na pobudo kardinala Ciriacija, je začasno onemogočil nadaljnje korake za dokončno rešitev institucionalnega vprašanja. Medtem ko je bila njegova duša preplavljena s težavami, ob katere je pravkar zadel, je ustanovitelj proti koncu maja 1962 napisal pismo članom, ki so v Opus Dei imeli vodstvene funkcije, ter jim zadevo predstavil. Pisanje začne z gorečo prošnjo za božje usmiljenje in upajoče ponavlja psalmistove besede:

»Na stare dni me ne zavrzi; [...] O Bog, učil si me od moje mladosti; [...] tudi do starosti in osivelosti, o Bog, me ne zapusti.«^[31]

V molitvi se sprehodi skozi svoje življenje, spominja se, kako ga je Gospod že od rane mladosti vodil za roko, in nato svojim otrokom pravi:

Tudi sedaj, ko stopam v poslednje obdobje svojega življenja in se počasi

staram, ali bolje rečeno, sem star, čeprav vi – zaradi življenjske moči, ki jo vidite v meni – mislite, da sem še zelo mlad, čutim, da me moj Oče Bog ne bo izpustil iz svoje roke. Zato mi tudi zdaj ne bo manjkalo miru in veselja, ko vidim, kako se ob zatonu mojega življenja bliža možnost, da nastopijo težave in nerazumevanje Dela.^[32]

V tistem času se v njegovih spisih pojavi občutje, ki ga poimenuje »starost«, kar ni posledica staranja ali utrujenosti, temveč vztrajnega premišljevanja o minljivosti časa: ***Počasi postajam star. Če želite, bom rekel, da sem prenehal biti mlad.***^[33] Ob neki drugi priložnosti zapiše: ***Ves čas mislim, da sem se postaral.***^[34] O tem je pogosteje razmišljal kot pa pisal, kar tudi sam priznava, ko piše članom v Španiji:

Ko bi le ne pozabili moliti za tega grešnika.

Hotel sem reči »starega grešnika«, pa nisem. In tega nisem rekel iz dveh razlogov: ker mi je sveti oče – nemara zato, ker ima pet let več od mene – na zadnji avdienci z nasmehom dejal: Non deve dire più che è un vecchio! [ne smete več govoriti, da ste starec]; in ker, če dobro pomislim, sedaj nisem mlad in mi torej ni več treba izračunavati tiste vsote ... v tisočih let, kot sem že dolgo časa počel. V prihodnje bom s kančkom optimizma štel samo del svojega življenja, v katerem sem se trudil služiti Bogu, našemu Gospodu, v njegovem Opus Dei: tako ne pridem niti do sedemintrideset let. In to zaradi prevelike prizanesljivosti oziroma, resnici na ljubo, zaradi ljubezni, ki sem jo hotel vložiti v dni vseh teh let, ki so včasih bili tako dolgi in včasih tako kratki.

Molíte, molíte zame, saj se mi nočí, a v služenju dušam sem še vedno mlad.^[35]

Omenjena papeževa pripomba je bila izrečena 10. oktobra 1964, med Escrivájevo drugo zasebno avdienco pri Pavlu VI. Z veliko naklonjenostjo je takrat sveti oče skušal ublažiti moreče breme v ustanoviteljevi vesti, kar ni bilo nič drugega kot žgoče vprašanje o pravni strukturi, ki jo je terjala narava Opus Dei. Papež mu je potrdil, da bo, potem ko bo koncilsko delo zaključeno, mogoče preučiti pot do dokončne pravne rešitve.^[36] Ustanovitelj je bil pripravljen potrpežljivo čakati.

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

^[1] *Pismo 25. 5. 1962, št. 24.*

^[2] *Prav tam.*

[3] Ta proces približevanja svetnih ustanov redovnim kongregacijam je iznakazil sekularno naravo, ki je bila na začetku za svetne ustanove bistvena značilnost. Kot je zapisal ustanovitelj: ***Poleg tega ljudje – ne samo človek z ulice in civilne oblasti, ampak tudi cerkveni krogi na sploh, vključno z nekaterimi osebnostmi cerkvene hierarhije – vse, ki pripadajo kakšni svetni ustanovi, prištevajo med redovnike zgolj zaradi dejstva, da so člani teh združenj in da spadajo pod pristojnost Kongregacije za redovnike*** (Pismo 25. 5. 1962, št. 23).

[4] Skladno s konstitucijo *Provida Mater Ecclesia* (čl. II, 1, 2) je Kongregacija za redovnike v primeru svetnih ustanov kot dopolnilno pravo lahko uporabila nekatere predpise iz redovniškega prava. Po drugi strani je bilo v *Zakoniku cerkvenega prava* iz leta 1917 v kanonu št. 500 določeno, da »razen v primeru

posebnega papeškega dovoljenja noben moški red ne sme imeti podrejenih ženskih redovnih kongregacij oziroma ravnati, kot da je posebej pristojen za oskrbo ali vodenje teh redovnic«.

Kot vidimo, institucionalna enotnost članov Opus Dei v tem pogledu ni bila učinkovito zaščitená z zakonodajo o svetnih ustanovah in je bila izpostavljena velikemu tveganju.

^[5] Kot primer takšnega izenačevanja lahko navedemo dejstvo, da so bile zaobljube, ki so jih delali člani svetnih ustanov, opredeljene kot javne redovne zaobljube ali njim podobne. V zvezi s tem je ustanovitelj zapisal: ***Ne omalovažujemo zaobljub: do njih gojimo veliko spoštovanje, kakor nas uči teologija. Toda od tistega trenutka, ko želijo nekateri dejanju zasebne pobožnosti pripisati pravno veljavo, kakršna***

pripada javnemu dejanju, so nam v napoto. Tedaj se jim odrečemo in ohranimo samo kreposti (Pismo 31. 5. 1954, št. 9).

^[6] *Pismo 12. 12. 1952, št. 2.*

Ustanovitelj se je bal, da bi se ponovila zgodba sv. Frančiška Saleškega, ki je hotel osnovati ustanovo za ženske, ki bi si prizadevale za svetost sredi sveta, nazadnje pa se je ta ustanova spremenila v redovno kongregacijo s strogo klavzuro (prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 562).

^[7] *Pismo 2. 10. 1958, št. 9.*

^[8] *Prav tam, št. 12.*

^[9] *Pismo 2. 10. 1958, št. 10. S takšnim ravnanjem*, se nadaljuje omenjeno pismo, ***polagamo svoje sinovsko zaupanje v Boga, da bi dobrohotno napravil konec tem duhovnim skrbem. Z enakim sinovskim zaupanjem in opirajoč se na***

***priprošnjo preblazene Device
Marije, naše Matere – Cor Mariae
Dulcissimum, iter para tutum! –
bom ob primerni priložnosti Sveti
sedež seznanil s tem položajem, s
temi skrbmi (prav tam, št. 10 in 11).***

[10] Prim. *Appunto*, v: Pismo
monsinjorju Domenicu Tardiniju,
EF-600319-1.

[11] *Prav tam*, št. 2. Izpostavil je še
drug resen razlog za revizijo Statuta,
in sicer na tisoče ljudi, ki so se na
samem začetku posvetili služenju
Cerkvi v Opus Dei z enim izrecnim
pogojem: da še naprej ostanejo
navadni krščanski verniki, ne
redovniki niti izenačeni z redovniki.

Appunto je vseboval podatek o
številu članov: 25.671 numerarijev in
numerarij (vštevši 307 duhovnikov),
1.118 pridruženih in 3.564
supernumerarijev ter več sto
pridruženih duhovnikov (prim. *prav
tam*, št. 8).

[12] Z reformo, ki jo je 15. 8. 1967 uvedel Pavel VI., je bila Konzistorialna kongregacija preimenovana v Kongregacijo za škofo.

[13] Kot opozarjajo nekateri razlagalci, velja izpostaviti pomemben podatek, in sicer: »da se je ustanovitelj od tega trenutka dalje pri svojem ravnanju odločno držal kategorij in struktur, ki spadajo v redno cerkveno jurisdikcijo« (Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, str. 327).

[14] Álvaro del Portillo, *Sum.* 563.

[15] AGP, Pravni oddelek, VI, D-15611.

[16] *Pismo 25. 1. 1961*, št. 62.

[17] Prim. Ustanoviteljev zapis za arhiv Opus Dei, EF-620420-2.

[18] *Prav tam.*

[19] Pismo Janezu XXIII., EF-620107-2; prim. Pismo z istega dne kardinalu

Amletu Giovanniju Cicognaniju, EF-620107-1. Glej besedilo teh dveh pisem v: Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, *Apéndices Documentales* 44, 43, str. 568–571.

[20] Malo zatem je kardinal državni tajnik zaprosil kardinala Ciriacija za mnenje o prošnji, ki jo je ustanovitelj naslovil na svetega očeta. In Escrivá je za Ciriacija sestavil zapis oziroma *appunto* (8. 3. 1962), v katerem je bila popisana zgodovina odobritev Opus Dei, razlogi, predlagane rešitve itd. Kardinal Ciriaci je vztrajal pri tem, da ustanovitelj pošlje še en dodatni *appunto* z namenom razjasniti dvome nekaterih cerkvenih dostojanstvenikov glede zaprosene rešitve.

[21] Ustanoviteljev zapis za arhiv Opus Dei, EF-620420-2. Njegova molitev je bila silno goreča. Ko je 1. aprila 1962 v kapeli vodil meditacijo, je vztrajno prosil: ***Gospod, izkaži se! Naredi***

eno svojih potez! Naj se vidi, da si to Ti! (AGP, P01 1982, str. 1378).

[22] Pismo kardinala Amleta Giovannija Cicognanija ustanovitelju, 20. 5. 1962, v: Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, *Apéndice Documental* 45, str. 571–572.

[23] V odgovor na zavrnitev prošnje ustanovitelj 3. junija piše kardinalu Amletu Giovanniju Cicognaniju in mu ponižno pravi: ***Ne morem drugače, kot da se vaši eminenci zahvalim za sporočilo, saj ste mi na ta način dali možnost, da še enkrat izkažem svojo celovito in popolno vdanost Svetemu sedežu*** (EF-620603-1; glej celotno pismo v: Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, *Apéndice Documental* 46, str. 572–573). Dne 27. junija je imel ustanovitelj zasebno avdienco pri Janezu XXIII. in bil je ganjen zaradi papeževe naklonjenosti do njega.

^[24] Kongregacija za redovnike je s pismom 2. avgusta 1950 ustanovitelju podelila posebne pristojnosti, da je lahko predlagal spremembe, pojasnila in dodatne popravke, ki bi se mu zdeli primerni zaradi širjenja in potreb Dela. Prim. Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, *Apéndice Documental* 33, str. 555–556.

^[25] Pismo Pavlu VI., EF-640214-2; celotno besedilo v: Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, *Apéndice Documental* 48, str. 574–575.

^[26] Pismo Pavlu VI., EF-640214-2, št. 20 v priloženem sporočilu, pridržanem za svetega očeta.

^[27] Pismo iz Pariza msgr. Angelu Dell'Acqui, namestniku v državnem tajništvu, EF-640815-2; celotno besedilo v: Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, *Apéndice Documental* 49, str. 575–578.

Redde rationem villicationis tuae –
podaj račun o svojem oskrbovanju
(Lk 16,2).

[28] Pismo kardinalu Amletu
Giovanniju Cicognaniju, EF-620603-1;
celotno besedilo v: Amadeo de
Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, *Apéndice
Documental* 46, str. 572–573.

[29] *Pismo 25. 5. 1962, št. 26. Včasih
me vprašajo, ali pripadam kakšni
svetni ustanovi ali ne, in ker
moram rešiti svojo dušo, vselej
odgovorim, da ne: kajti to je
resnica (prav tam, št. 3).*

[30] Ustanoviteljev zapis za arhiv Opus
Dei, EF-620420-2.

[31] Ps 71,9.17.18.

[32] *Pismo 25. 5. 1962, št. 1.*

[33] Pismo Patricku Cormacu Burku,
EF-640510-1.

[34] Pismo iz Pamplone Camilu Alonsu Vegi, EF-641128-1. ***Molíta zame***, piše svojemu bratu Santiagu in svakinji Yoyi, ***saj imam na plečih veliko pomembnega dela in sem že star mož*** (Pismo Santiagu Escriváju de Balaguerju in Glorii García-Herrero Ruiz, EF-660401-1). ***In zdaj***, pravi svojim otrokom, ***me je zaradi vlage reke Tibere – zaradi mojih let! – pošteno usekalo v križu*** (Pismo Florencio Sánchez Bella, EF-640908-4).

Nekajkrat, kot se dogaja starejšim ljudem, se ustanovitelj sprosti in da duška svoji dobri volji. Tako se je zgodilo, ko so v Španiji skušali doseči, da bi ga neki katalonski fotograf, Catalá-Roca, fotografiral. V pismu je pripetljaj takole komentiral: ***Vidim, da ste se odločili ovekovečiti tega staruha in poskusili napraviti nekaj lepih fotografij. Lepo vas prosim, da me ne trpinčite preveč*** (Pismo iz Pamplone Rafaelu

Caamañu Fernándezu, EF-660922-1).
V nekem drugem pismu pa: ***Naj vam Bog ne prišteva tega dejanja! Tako se lahko ravna s človekom, ko ima rosnihdvajset let, ne pa z onemoglim starcem pri petinšestdesetih*** (Pismo iz Pamplone Florenciu Sánchezu Belli, EF-660922-2).

[35] Pismo Florenciu Sánchezu Belli, EF-641215-2.

V zvezi s »štetjem v tisočih let«
spomnimo, da je v prvih letih po ustanovitvi, ko se je sam sebi zdel premlad za takšno apostolsko delo, prosil Gospoda, naj mu da osemdeset let resnosti. Napol v šali napol zares je svojim hčeram in sinovom govoril: ***Koliko let mislite, da ima oče?*** In je napravil vsoto, začeniši s Kristusovo starostjo:

ipse Christus 2000 let

navznoter 80

navzven 62

skupaj 2142 let

Prim. María Begoña Álvarez Iráizoz,
RHF, T-04861, str. 77.

^[36] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.*
568; in Mario Lantini, *Sum.* 3631.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/6-dejansko-nismo-svetna-
ustanova/](https://opusdei.org/sl-si/article/6-dejansko-nismo-svetna-ustanova/) (10. Mar. 2026)